

«Αυτοί είναι οι όροι μας, κύριε Γκρόουτ.» «That's not possible!» Χοντρούλης, ρόδινα μάγουλα, υπερβολικά παιδικό πρόσωπο για τα σαράντα δύο του χρόνια. Ο Χέντρικ Γκρόουτ ακούμπησε το ένα χέρι στο μπράτσο της πολυθρόνας. Με το άλλο έβγαλε ένα Αμπντουλάχ από το κουτί που βρισκόταν πάνω στο τραπέζι. Από πίσω εμφανίστηκε αναμμένος ο Ρόνσον του Αλεν Ντελόν. «Tell them why not, Johnny» πρόσθεσε ο χοντρούλης τυλιγμένος στον καπνό. Κάπνιζε βιαστικά, με έκφραση αηδίας, δίχως να κατεβάζει τον καπνό. Κοιτούσε ερευνητικά τους δύο Κουβανούς, μία τον έναν και μία τον άλλον. Ο Αλεν Ντελόν ξερόβηξε και έγειρε λίγο μπροστά για να μιλήσει. Καταπληκτική ομοιότητα, φίλε μου! «Πρέπει να καταλάβετε» εξήγησε, «ότι ο κύριος Γκρόουτ δεν είναι διατεθειμένος να επενδύσει τριακόσια εκατομμύρια δολάρια αν δεν του παραχωρηθεί για τουλάχιστον δέκα χρόνια η εκμετάλλευση, έπειτα από την απόσβεση της επένδυσης...» Καθώς ο γραμματέας εξηγούσε το why not, ο Γκρόουτ, με την πλάτη στραμμένη σ' αυτόν, συνέχιζε να φυσά νευρικά τον καπνό. Κάθε τόσο έπαιζε ανυπόμονα τα δάχτυλα του με τα περιποιημένα νύχια πάνω στο τραπέζι, άνοιγε τα μπράτσα, ύψωνε τα φρύδια ή το δείκτη του χεριού, για να υπογραμμίσει κάποιο σχόλιο του γραμματέα του. «Ίδιος ο Αλεν Ντελόν, διάβολε!» 2 Στη μανιώδη προσπάθεια τους να επιδείξουν καλλίγραμμα στήθη και ηλιοκαμένους σφίχτους μηρούς, οι Χινετέρας, οι «πεταλουδίτσες» της Αβάνας, φορούν ρούχα άκρως προκλητικά έως γελοία. Και η Αλίσια επιδεικνύει. Προκλητικώς; Φυσικά. Δεν μπορείς να δείχνεις τα πισινά σου με συστολή. Βέβαια, η Αλίσια είναι προκλητική μόνον όταν καβαλάει το ποδήλατο. Γενικώς, ποτέ δε γίνεται γελοία. Έχει δικό της στιλ, πρωτότυπο, που δημιούργησε η ίδια με τη βοήθεια της μαμάς. Όταν βγαίνει να κυνηγήσει ξένους, η Αλίσια φοράει φαρδύ λευκό σορτς, λίγο πάνω από το γόνατο. Αμφίεση τενίστριας. Αξιοπρεπής ενδυμασία που της επιτρέπει να επιδεικνύει τις σαρκώδεις καμπύλες της και τα εκμαυλιστικά της οπίσθια, δίχως να περνιέται για Χινετέρα. Φυσικά, τραβάει όλα τα αντρικά βλέμματα πάνω της. Αδύνατον να τη δεις από μπροστά και να μη στρέψεις το κεφάλι για να πάρεις μια εικόνα της οπισθοφυλακής. Αφράτα πισινά πάνω σε ευλύγιστους μηρούς. Πτέρνες Αχιλλείας που προσελκύουν διάφορα βέλη και πειράγματα του τύπου: «Μανάρι μου, έλα να δεις τι θα σου κάνω...» Πολλοί την περνούν για τουρίστρια. Όταν η Σεξουαλικότητά Της καταδέχεται να βαδίζει στους δρόμους της Αβάνας, άλλοι ενθουσιάζονται και τολμούν ενώ άλλοι καταριούνται τη μοίρα που τους καταδίκασε να περάσουν από τούτη την έρμη τη ζωή δίχως να γευτούν ποτέ ένα τέτοιο θηλυκό. Όμως όλοι, ανεξαιρέτως, παίρνουν φωτιά. Δεν είναι πρόστυχη, είναι αθλητική και κομψή. Δε βγήκε στο κλαρί ν' αγρεύει δολάρια φευγαλέα σαν τον άνεμο αλλά για να καμακώσει τον πλούσιο ξένο που θα την κάνει γυναίκα του ή ερωμένη του, κάποιον που να διαθέτει δολάρια σοβαρά, τραπεζικά, φουνταρισμένα πλάι στις λίμνες της Ελβετίας. Η Αλίσια θέλει να φτιάξει το μέλλον της. Η τεχνική της δεν είναι πρόστυχη. Μολαταύτα, το σορτσάκι της είναι ειδικά φτιαγμένο για λάγνα επίδειξη πισινών εν μέση οδώ, θα λέγαμε, στο κέντρο της Αβάνας. Όλα τα σορτς της Αλίσια έχουν έξι κουμπιά. Τρία σε κάθε πλευρά. Τα έραψε η ίδια σε μια κάθετη ευθεία, στο κάτω μισό της ραφής. Για να καβαλήσει το ποδήλατο τα ξεκουμπώνει και τα έξι. Να διευκολύνεται, βρε αδερφέ, στο πετάλι. Ύστερα, διπλώνει στη μέση τα ανοιχτά μπατζάκια βγάζοντας στην επιφάνεια άλλα πέντε εκατοστά μπούτι, μπουκιά και συχώριο. Ανεβασμένη τώρα στο ποδήλατο, βάζει σε κίνηση τους αχαλίνωτους γλουτούς της, τσακ, τσακ, παλινδρομική τριβή, δώσ' του από τη μια, δώσ' του από την άλλη, πάνω στη γυαλιστερή σέλα που βρίσκεται πολύ ψηλά, έτσι ώστε να σκύβει στο τιμόνι και να ζορίζεται στο πετάλι, σε μια εκθαμβωτική ορθοπεταλιά. Για να μην την παρεξηγήσει κανείς και την περάσει για καμιά του δρόμου, κουβαλά στην πλάτη ένα σακίδιο, μ' ένα χάρακα σχεδίου και δύο ρολά χαρτόνι

ν' ανεμίζουν σαν σημαία. Μηχανικός; Αρχιτέκτονας; Η Αλίσια δεν είναι πλέον φοιτήτρια. Ήταν, μέχρι πριν από δύο χρόνια, στη Γαλλική Φιλολογία. Σήμερα έχει κρατική άδεια για να δουλεύει φρι λανς σε μεταφράσεις. Στη γειτονιά της διέδωσε το παραμύθι ότι κάπου κάπου την παίρνουν για διερμηνέα. Τρέχα γύρευε. Δε λείπουν οι κακές γλώσσες που μιλούν για πεζοδρόμια και τα σχετικά. Πάντως, δε δίνει αφορμές που θα έθεταν σε συναγερμό την επαναστατική επαγρύπνηση. Εκτός από τα άψογα γαλλικά της, η Αλίσια μιλά από μικρή τσάτρα-πάτρα αγγλικά. Τελευταία, χάρη σε δύο απανωτούς Ιταλούς που της έκαναν εντατικά μαθήματα για δεκαεννιά μέρες (δώδεκα ο Ένζο και επτά ο Γκίντο), απέκτησε σχέσεις και με τη γλώσσα του Δάντη. Έχει έφεση στις γλώσσες, εξαιρετικό αφτί και μελετά μετά μανίας. Ρωτά επίμονα, επαναλαμβάνει, διορθώνει την προφορά της. Ο Γκίντο εντυπωσιάστηκε. Μάθαινε με την πρώτη πάρα πολλές λέξεις και έμεναν σφηνωμένες για πάντα στο μυαλουδάκι της. «Ecco, ribadito sul cervello!» Χαχάνιζε ως και το διπλοσάγονό του ενώ της πασπάτευε τον πισινό. Ένωθε πνευματικός πατέρας της. Κολακευμένος, φυσικά. Όταν την αποχαιρέτησε, ο Γκίντο την έβαλε να του υποσχεθεί ότι θα συνέχιζε τη μελέτη, θα γύριζε σε οχτώ μήνες και θα την εξέταζε. Αν περνούσε τις εξετάσεις θα της έδινε βραβείο. «D'accordo?» «Va bene.» Κι αν η Αλίσια μάθαινε μερικά ιταλικά τραγούδια, το βραβείο θα ήταν μια πρόσκληση στην Ιταλία. Η Αλίσια τραγουδούσε με τη συνοδεία της κιθάρας της το παλιό κουβανικό feeling, λίγο Σεράτ, Εντίθ Πιαφ, Ζυλιέτ Γκρέκο. Όμως του Γκίντο του κάπνισε ν' ακούσει από τη νυσταγμένη, αισθησιακή, βραχνή φωνή της, τραγούδια του Ντομένικο Μοντούνιο, της Ρίτα Παβόνε και άλλων αγαπημένων του της δεκαετίας του εξήντα. Μια εβδομάδα αργότερα, η Αλίσια έλαβε με ιδιωτικό ταχυδρομείο ένα λεξικό, ένα εγχειρίδιο εκμάθησης ιταλικών, έξι κασέτες κι ένα βιβλίο με παρτιτούρες ιταλικών τραγουδιών. Όλα είχαν ερωτικές αφιερώσεις δια χειρός Γκίντο. Τι κρίμα που ο Γκίντο ήταν τόσο χοντρός, να πάρει! Εξάλλου, δεν ήταν αρκετά πλούσιος. Κέρδιζε κάπου δώδεκα χιλιάδες δολάρια το μήνα, μα δεν είχε ούτε μια λιρέτα στην τράπεζα, ούτε περιουσία, ούτε τίποτα. Σκατά. Δεν υπήρχε ουδεμία ελπίδα να γίνει πλούσια κληρονόμος. Έλεγε πως παλιά ήταν αναρχικός. Το χρήμα το ήθελε σκλάβο του. Ποτέ δε θα γινόταν σκλάβος του χρήματος. Αμολούσε κάτι τέτοια ρομαντικά, αφελέστατα λογύδρια. Όμως ήταν καλός, έξυπνος, γενναιόδωρος. Δεν ήταν κακή πάστα ο Γκίντο. Απλώς, λιγουλάκι αγαθιάρης. Τι κρίμα!